

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/542/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213238580
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bianka Gelačíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1213238580.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Bianky Gelačíkovej a členiek senátu Mgr. Patrície Železníkovej a Mgr. Aleny Čakváriovej v právnej veci manžela: W. M. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., J. XX, zastúpený advokátskou kanceláriou Tomáš Petko s. r. o. so sídlom Drotárska cesta 7, Bratislava, proti manželke: I. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., T. 4, zastúpená JUDr. Alojzom Baránikom, advokátom s. r. o., Bratislava, Grösslingova 4, o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode k maloletej K. J., nar. XX.XX.XXXX, zastúpená kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, Bratislava, Vazovova 7/A za účasti Okresnej prokuratúry, Bratislava 2, Kvetná 13, na odvolanie matky aj otca proti rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava II, č. k. 61P/71/2013 - 1277, zo dňa 21.03.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č. k. 61P/71/2013 - 1317, zo dňa 07.08.2018 sa v napadnutej časti vo výroku o úprave styku a trovách konania z r u š u j e a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Vo zvyšku sa rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdzuje.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozviedol manželstvo účastníkov uzavreté 08.09.2007 v Bratislave zapísané v Knihe manželstiev Matričného úradu J. O. vo zv. XX, roč. XXXX na str. XXX pod por. č. XXX. Na čas po rozvode maloletej K. J., nar. XX.XX.XXXX, zveril do osobnej starostlivosti matky, právo zastupovať maloleť a spravovať jej majetok budú mať obaja rodičia. Otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletej K. sumou XXX eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky od právoplatnosti výroku rozsudku o rozvode manželstva. Otcovi upravil styk s maloletou po dobu štyroch mesiacov od právoplatnosti výroku rozsudku o rozvode manželstva formou asistovaných stretnutí v krízovom stredisku K., D. X za prítomnosti odborného pracovníka príslušného zariadenia v rozsahu jedenkrát do týždňa v trvaní 90 minút, pritom presný čas a miesto si určí príslušné zariadenie. Matke uložil povinnosť zabezpečiť účasť maloletej na stretnutiach v čase a mieste, ktoré určí krízové stredisko K.. Po uplynutí štyroch mesiacov od právoplatnosti výroku rozsudku o rozvode manželstva upravil styk otca s maloletou každý nepárny týždeň od piatku od 15. hodiny do nedele do 19. hodiny a v stredu od 15. hodiny do 19. hodiny s výnimkou školských prázdnin. Každý párny týždeň v utorok od 15. do 19. hodiny a vo štvrtok od 15. do 19. hodiny s výnimkou školských prázdnin. Počas zimných prázdnin každý párny kalendárny rok od 25.12. od 11. hodiny do 28.12. do 19. hodiny a každý nepárny kalendárny rok od 1. dňa prázdnin od 10. hodiny do 25.12. do 11. hodiny. Počas jarných prázdnin každý párny kalendárny rok od soboty od 9. hodiny v týždni predchádzajúcom prázdninovému týždňu do utorka do 19. hodiny prázdninového týždňa. Počas veľkonočných prázdnin každý nepárny kalendárny rok od 1. dňa prázdnin od 10. hodiny do Veľkonočnej nedele do 10. hodiny. Počas letných prázdnin každý párny kalendárny rok od 01.07. od 10. hodiny do 07.07. do 19. hodiny a od 01.08. od 10. hodiny do 07.08. do 19. hodiny. Miestom

odovzdania a prevzatia maloletej je bydlisko matky. Súd prvej inštancie návrh matky na zákaz styku otca s maloletou zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 22, 23, ods. 1, 2, 3. § 24 ods. 1, 4, § 25 ods. 1, 2, § 43 ods. 1, § 62, 75 ods. 1 Zákona o rodine, podľa § 38 ods. 1, 2 § 116 CMP, ako aj podľa príslušných článkov Dohovoru o právach dieťaťa a dospel k záveru, že vzťahy medzi účastníkmi sú tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo si neplní svoje ekonomické, biologické ani výchovné poslanie. Vzhľadom na priebeh manželstva a intenzitu rozvratu vzťahov medzi účastníkmi, ako aj vzhľadom na vyjadrenia oboch účastníkov bol súd prvej inštancie toho názoru, že ani v budúcnosti nemožno očakávať, že vzťahy medzi účastníkmi sa upravia k vzájomnej spokojnosti oboch manželov a dôjde k obnoveniu ich manželského spolužitia. Preto súd prvej inštancie manželstvo rozviedol. Súd prvej inštancie rozhodoval aj o právach a povinnostiach rodičov k maloletemu dieťaťu na čas po rozvode. Pri zverení maloletej do osobnej starostlivosti matky zohľadnil faktory na strane rodičov a na strane dieťaťa. Rozhodoval v súlade so záujmom maloleteho dieťaťa. Súd prvej inštancie aj keď pozeral na osobu otca, na strane ktorého neexistujú žiadne dôvody, ktoré by znížovali jeho rodičovskú kompetenciu, zverenie maloletej do jeho starostlivosti za týchto okolností by bolo pre maloletú nesmierne traumatizujúce. Maloletá sa s otcom dlhodobo nestretáva, žije v prostredí, ktoré má na otca negatívny názor a ktoré sa rozhodlo „že pre maloletú je najlepšie, ak sa s otcom už nikdy nestretne“. V tomto duchu pôsobí na maloletú aj jej najbližšie okolie, pričom nemusí ísť len o verbálne vyjadrený názor. Súd prvej inštancie nepovažoval za ideálne riešenie ani zverenie maloletej do starostlivosti matky, pretože matka počas celého konania vystupovala neštandardným spôsobom, so súdom nespolupracovala a jej správanie vzbudzovalo vážne podozrenie, že matka nemá záujem na tom, aby bol dôkladne zistený skutkový stav. Matka sa bránila vykonaniu znaleckého dokazovania, stretnutiu znalca sa nezúčastňovala a odmietala k nemu priviesť aj dcéru, čo vlastne spôsobilo prietahy v súdnom konaní. Matka bojkotovala všetky snahy o vypočutie maloletej s odôvodnením, že to neumožňuje jej zdravotný stav a odmietla aj vypočutie maloletej v domácom prostredí. Ani uložené pokuty neprímali matku zmeniť postoj a správanie. Matka sa súdu prvej inštancie javila ako osoba so zníženou rodičovskou kompetenciou, nielenže nie je schopná prijímať zodpovednosť a dôležitosť role otca v živote dieťaťa, ale celé jej doterajšie konanie významnou mierou prispelo k devastácii vzťahu medzi otcom a dcérou. Bez ohľadu na motiváciu tohto konania by matka mala akceptovať súčasný stav a pracovať na tom, aby sa začali naprávať spôsobené škody. Nevyhnutnou podmienkou toho je, aby matka prijala fakt, že k trestnému činu sexuálneho zneužívania nedošlo. Matke odporučil spoluprácu s odborníkmi. V súčasnosti však súd prvej inštancie považoval zverenie maloletej do starostlivosti otca za nereálne, zverenie by nebolo v záujme maloletej, nakoľko by ho nebolo možné vykonať bez negatívnych dôsledkov na maloletú. Uvedené si uvedomil aj otec, ktorý za najvhodnejšie riešenie považoval postupný styk s dieťaťom. Návrhu otca zveriť maloletú na polroka matke a po uplynutí polroka otcovi súd nevyhovet, nepovažoval ho za vhodnú úpravu rodičovských práv a povinností, nakoľko nemožno s určitosťou predpokladať, ako sa budú vzťahy medzi maloletou a otcom a medzi rodičmi navzájom vyvíjať. Matke dal do pozornosti, že pokiaľ nezmení svoje postoje a nebude aktívne pracovať na tom, aby sa vzťah medzi otcom a dcérou napravil, potvrdí tým, že nie je vhodným rodičom na starostlivosť o maloletú, a zrejme bude potrebné uvažovať o zmene zverenia maloletej.

3. Súd prvej inštancie určil, že zastupovať a spravovať majetok maloletej budú obidvaja rodičia, keď nezistil dôvod na obmedzenie alebo pozbavenie tohto práva jednému z rodičov.

4. Pri určovaní výšky výživného vychádzal súd z odôvodnených potrieb maloletej, ako aj z možností oboch rodičov, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil, zistil príjmy rodičov, posúdil odôvodnené potreby maloletej a konštatoval, že pokiaľ si obidvaja rodičia budú v rovnakej miere plniť vyživovaciu povinnosť, budú potreby maloletej, ktoré ustálil na sumu XXX eur mesačne, riadne zabezpečené. Osobnú starostlivosť matky uznal súd prvej inštancie do tej miery, že sa toto stalo na základe dobrovoľného rozhodnutia matky, ktorá otca úplne vytesnila zo života maloletej. Bolo by nespravodlivé podľa názoru súdu prvej inštancie, aby dôsledky tohto rozhodnutia, teda, že otec sa na starostlivosti o maloletú nepodieľa, boli na jeho ťarchu.

5. Súd prvej inštancie upravil styk otca s maloletou tak, že spočiatku bude prebiehať v krízovom stredisku K. formou asistovaných stretnutí a po uplynutí štyroch mesiacov bol styk upravený v štandardnom rozsahu. Pre realizáciu stretnutí bude nevyhnutná spolupráca matky, pričom súd prvej inštancie opätovne apeloval na matku, aby opustila „bojové pozície“ a aktívne sa podieľala na obnove vzťahu medzi otcom a dcérou. Pokiaľ si toto matka nebude plniť, vystavuje dcéru ďalším negatívnym zážitkom

plynúcim z výkonu rozhodnutia. Súd prvej inštancie návrh na zákaz styku zamietol, nakoľko hlavným dôvodom, pre ktorý matka požadovala zákaz styku, je údajne sexuálne zneužívanie maloletej otcom, pričom tieto podozrenia preukázané neboli.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 52 CMP.

7. Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie obidvaja rodičia.

8. Otec podal odvolanie vo výroku týkajúceho sa zverenia maloletej do osobnej starostlivosti matky, vo výroku o výživnom, vo výroku o úprave styku s maloletou a vo výroku o trovách konania. Nesúhlasil so zverením maloletej do osobnej starostlivosti matky, keď súd prvej inštancie sa neriadil ním spomínanými faktormi, ktoré rozhodujú pri zverení so osobnej starostlivosti toho ktorého rodiča. Len v ideálnom prípade sa všetky tieto aspekty skĺbia v osobe jedného z rodičov, v skutočnosti každý z rodičov spĺňa len niektoré aspekty a súd musí v záujme maloleteho dieťaťa zhodnotiť, ktorý z rodičov kvalitatívne a kvantitatívne tieto aspekty spĺňa. Poukázal na to, že vo viacerých rozhodnutiach súd prvej inštancie zhodnotil, že správanie matky bez ohľadu na jej motiváciu je kverulačné nerešpektovanie autority, právo dieťaťa na styk s otcom a možno bez výhrad povedať, že nemorálne. Je nepopierateľné, že zverenie maloletej do starostlivosti otca je v aktuálnej situácii náročné, z dlhodobého hľadiska je to však jediné správne riešenie. Súd nesmie hľadať najjednoduchšie riešenia, ale riešenia najlepšie. V konaní preukázal svoj charakter, morálne hodnoty a rešpekt a v neposlednom rade neúnavnú vôľu vychovávať svoje dieťa a byť súčasťou jeho života. Znášal rôzne sexuologické vyšetrenia, takmer 5 rokov neustálych výsluchov na polícii, opovrhovanie okolia pre klamlivé obvinenie a počas celého súdneho konania sa maloletej nevzdal. To svedčí o jeho charaktere a ohromnej vnútornej sile. Je schopný postarať sa o maloletú aj v ostatných ohľadoch. Poukázal na to, že matka zabránila maloletej vyjadriť svoj názor pred súdom, znalcom alebo vyšetrovateľom. Takýmto správaním matka zmarila vykonanie jedného z najdôležitejších dôkazov. Uvedené skutočnosti musia byť dané na ľarchu matky ako úmyslu zabrániť jeho styku s maloletou. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že zverenie maloletej do jeho starostlivosti by bolo pre maloletú traumatizujúce. Súd však žiadnym spôsobom nezistil, či maloletá vyjadruje negatívne postoje voči otcovi. Súd prvej inštancie konštatoval, že matka a jej výchovné prostredie má na otca negatívny názor, ktoré rozhodlo, že pre maloletú bude najlepšie, ak sa s otcom už nestretne. V tomto duchu pôsobí na maloletú aj najbližšie okolie, pričom nemusí ísť o verbálne vyjadrený názor. Záver súdu o traumatizácii maloletej neobstojí, je založený len na domnienkach súdu. Súd prvej inštancie napriek rozsiahlosti dokazovania nevykonal jediný dôkaz, ktorý by potvrdil alebo vyvrátil vhodnosť zverenia maloletej do starostlivosti otca. Súd tak rozhodol len preto, že si s matkou nevedel dať rady a neprinútil ju podriať sa predvolaniam a príkazom súdu. Uvedený postup a rozhodnutie súdu znamená jedine nebezpečný precedens, ktorý umožní podobne zmýšľajúcim jedincom ignorovať súdne rozhodnutia a právny poriadok, ak súd nedokáže zákonnými prostriedkami prinútiť účastníka podriať sa predvolaniam a príkazom súdu. Odlúčenie otca od maloletej je spôsobené protiprávnym konaním matky, ktoré súd rozsudkom len potvrdil. Jedinú prekážku zverenia maloletej do jeho starostlivosti - sexuálne zneužívanie, vzhľadom na to, že nebolo preukázané, vyhodnotil súd prvej inštancie za nedôvodné, resp. neexistujúce. On má lepšie osobnostné a výchovné predpoklady pre zverenie maloletej do jeho starostlivosti ako matka, pričom súd prvej inštancie ani zverenie maloletej do starostlivosti matky nepovažoval za ideálne riešenie. Poukázal na záver súdu prvej inštancie, kde súd označil matku ako osobu so zníženou rodičovskou kompetenciou, a preto nerozumie, ako súd mohol dospieť k záveru o zverení maloletej do starostlivosti matky. Ak bude maloletá zverená do starostlivosti matky, je vysoký predpoklad, že maloletá do svojej dospelosti nikdy nebude vidieť svojho otca. Ak by bola zverená do jeho starostlivosti, tento riadne zabezpečí jej výchovu a dokáže jej byť otcovským vzorom, čo je však najdôležitejšie, že umožní maloletej stretávať sa s matkou a zabezpečí to najlepšie, čo môže mať maloletá, a to obidvoch rodičov. Súd prvej inštancie takto potrel a ignoroval právo otca na kontakt so svojím dieťaťom a právo dieťaťa na styk s obidvoma rodičmi. Žiadal zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti tak, že maloletá bude zverená do jeho starostlivosti. Ak by sa súd s takýmto návrhom nestotožnil, bude nevykonateľný aj výrok 5 rozsudku, pretože krízové stredisko K. na jeho žiadosť odpovedalo, že takéto asistované stretnutia nevykonáva. Ak by bola maloletá zverená do jeho starostlivosti, výrok 5 rozhodnutia o úprave styku v krízovom centre K. by odpadol. Otec podal odvolanie aj vo výroku týkajúceho sa určenia vyživovacej povinnosti, keď súd prvej inštancie nesprávne o vyživovacej povinnosti rozhodol. Matka bola v čase začatia konania vlastníčkou nehnuteľnosti bytu na T., ktorý počas konania previedla darovacou zmluvou na svojho otca. Týmto sa zbavila svojho majetku bez akéhokoľvek protiplnenia, pričom obdobné byty sa predávajú približne za XXX XXX eur. Súd prvej

inštancie sa s touto skutočnosťou nevysporiadal a na zbavenie sa majetku matky neprihliadol. Matka bola napriek nižšiemu mesačnému príjmu v značne lepšej finančnej situácii, ak by svoj byt nedarovala, jej majetok by niekoľkonásobne prevyšoval jeho majetok. Súd nepostupoval podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Povinným z vyživovacej povinnosti je tak otec, ako aj matka. Matka sa vzdala majetkového prospechu, pričom súd prvej inštancie na uvedené neprihliadol. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11Cop/541/2014 zo dňa 26.05.2015. V takejto situácii považuje určenie výšky výživného XXX eur ako neadekvátne. Z dôvodu, že žiadal zverenie maloletej do jeho starostlivosti, žiada, aby súd prvej inštancie zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že zaviazá matku platiť výživné otcovi vo výške XXX eur mesačne odo dňa právoplatnosti rozhodnutia vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám otca. V prípade, že sa súd prvej inštancie s touto argumentáciou nestotožní, žiadal určiť výživné vo výške XXX. eur mesačne k rukám matky.

9. Otec podal odvolanie aj v časti trov konania, pričom nesúhlasil s predmetným rozhodnutím, keď poukázal na ustanovenie § 54 a § 55 CMP, pričom matka tým, že ho krivo obvinila a nevymyslela si toto obvinenie, mohlo dôjsť k rodičovskej dohode a celé konanie by nebolo potrebné a netrvalo by toľko, koľko trvalo. Žiadal preto priznať trovy konania. V súhrne žiadal zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie tak, že maloletá K. J., nar. XX.XX.XXXX bude zverená do jeho osobnej starostlivosti, zastupovať maloletú a spravovať jej majetok budú obaja rodičia, matke bude uložená povinnosť výživné na maloletú K. vo výške XXX eur mesačne

a bude upravený styk matky s maloletou K. každý týždeň v utorok od 15. do 19. hodiny a každý párný týždeň v sobotu od 10. do 19. hodiny a každý nepárny týždeň v nedeľu od 10. do 19. hodiny. Vo zvyšku bude návrh matky zamietnutý a otcovi budú priznané trovy konania vo výške 100 %, ktoré je matka povinná nahradiť.

10. Matka svojím odvolaním napadla výrok týkajúci sa zastupovania a správy majetku maloletej, v časti úpravy styku otca s maloletou a v časti zamietnutého návrhu na zákaz styku otca s maloletou. Namietala závery súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o jej správanie, rodičovské kompetencie, záver súdu, pokiaľ svoje správanie nezmení, bude potrebné uvažovať o zmene zverenia maloletej. Namietala závery súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o plnenie vyživovacej povinnosti voči maloletej, ako aj závery súdu prvej inštancie týkajúce sa styku otca s maloletou. Súd prvej inštancie zvolil najjednoduchší, avšak nie najsprávnejší spôsob, ako sa vysporiadať so závažnými okolnosťami daného prípadu, a to bez náležitého a najmä presvedčivého odôvodnenia. Z pohľadu posudzovania rodičovskej spôsobilosti otca a odôvodnenosti uloženia zákazu styku otca s maloletou je nevyhnutné takéto konanie posúdiť aj z iného pohľadu, ako trestnoprávneho, pretože toto konanie môže mať zásadný význam a vplyv na maloletú aj vtedy, keď nemá trestnoprávny záver. Povinnosťou súdu prvej inštancie bolo spoľahlivo zistiť dôvod, prečo bol podaný návrh na zákaz styku, a teda neuspokojiť sa len so závermi orgánov činných v trestnom konaní. Súd by preto mal sám vykonať dokazovanie, ktoré by malo smerovať k poznaniu rozhodných skutočností najmä prostredníctvom znaleckých posudkov, lekárskeho správ, pedopsychológov, psychológov, psychiatrov, pediatrov, či styk rodiča s dieťaťom skutočne ohrozuje záujem dieťaťa a následne toto vlastné skúmanie konfrontovať s výsledkami prípadného trestného konania. Súd prvej inštancie sa týmto neriadil a uspokojil sa výlučne len s trestnoprávnym rozmerom daného prípadu, a teda, že trestné stíhanie voči otcovi bolo právoplatne zastavené, pričom pri posudzovaní rodičovskej kompetencie otca neprihliadol na to, že i za predpokladu, že by konanie otca nenieslo znaky skutkovej podstaty zločinu sexuálneho zneužívania alebo iného trestného činu, takéto konanie otca mohlo byť aj spoločensky neakceptovateľné, absolútne nevhodné pre maloletú. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti navyše absolútne ignoroval, že všetky zážitky, ktoré zásadne ovplyvnili psychické zdravie maloletej a jej vzťah k otcovi, opakovane tvrdila maloletá, a teda si ich matka účelovo nevymyslela. S ohľadom na uvedené bol súd prvej inštancie nielen oprávnený, ale aj povinný polemizovať s rozhodnutiami v trestnom konaní a k týmto pristupovať maximálne kriticky. Rodičovskú spôsobilosť otca je preto nesprávne odvodzovať len od toho, že trestné stíhanie pre zločin sexuálneho zneužívania bolo zastavené. Takáto úvaha súdu sa javí ako svojvoľná a nedostatočná, pretože rozhodnutie o zastavení trestného stíhania je len jedným z dôkazných prostriedkov a neprejudikuje vec samotnú. Súd prvej inštancie bol oprávnený vec posúdiť samostatne, a to aj inak ako vyšetrovateľ a následne sa s tým vysporiadať v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd bol povinný k rozhodnutiam o zastavení trestného konania pristupovať ako k iným dôkazom a hodnotiť ich podľa svojej úvahy jednotlivo, aj vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi, ktoré v konaní boli vykonané. Uvedeným sa súd prvej inštancie nespravoval. Trestné konanie sa riadi odlišnými zásadami ako civilné a mimosporové konanie, pretože v trestnom konaní sa aplikuje aj zásada in dubio pro reo. Naopak,

na vec, ktorá je predmetom konania bol okresný súd povinný zohľadniť najlepší záujem maloletej na to, ako je jej zabezpečený zdravý vývoj vo všetkých aspektoch jej života a vyhodnotí, či existuje len minimálne riziko a hrozba, že by sa toto mohlo opakovať a maloletá by opätovne uvedené mala zažiť s otcom. Tiež za nesprávne považuje, že súd neprihliadol na to, že kolízny opatrovník maloletej nepodal voči predmetným rozhodnutiam o zastavení trestného stíhania sťažnosť. Takýmto postupom kolízny opatrovník hrubo porušil práva maloletej a konal v rozpore s jej najlepším záujmom a keďže okresný súd na toto neprihliadol, konal nesprávne. Súd vôbec neprihliadal na to, z akých dôvodov bolo trestné stíhanie zastavené. Súd neprihliadol ani na to, že negatívny názor matky a jej okolia na osobu otca má svoje opodstatnenie a reálny základ. V skutkovom stave predmetného prípadu tento ovplyvnila sama maloletá tým, že matke popísala svoje negatívne zážitky s otcom a tým tiež, k akým záverom došiel znalec PhDr. W. M.. V odvolaní vysvetľovala svoje postoje k nariadenému znaleckému dokazovaniu, ako aj k odmietaniu vypočutia maloletej, keď poukazovala na závery odborníkov, ktorí neodporúčali podrobiť dieťa ďalším súdnoznaleckým posudkom a vyšetrovaniam. Poukázala aj na to, že v čase nariadenia znaleckého dokazovania sa maloletej výrazne zhoršil zdravotný stav, ktorý si vyžiadala niekoľkodňovú hospitalizáciu na klinike detskej psychiatrie. Z uvedeného je zrejmé, že účelovo nebránila vykonaniu znaleckého dokazovania a takýto záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Taktiež nie sú správne závery súdu prvej inštancie, že matka vyhľadala odbornú pomoc len vtedy, keď potrebovala preukázať pred súdom zlý psychický stav maloletej, pričom jej postup mal reálny základ a bol podporený odborným názorom Mgr. X. G.. V starostlivosti matky neboli zistené žiadne nedostatky. Vykonané dokazovanie nespochybňuje schopnosť matky zabezpečovať riadnu výchovu maloletej. Jej spôsobilosť bola preukázaná aj znaleckými posudkami aj výstupmi z orgánov ÚPSVaR. Aktuálna potreba zákazu styku s maloletou existovala nielen v roku 2013, ale existuje aj v súčasnosti, pričom uvedené bolo opäť preukázané predloženými posudkami. Súd prvej inštancie neprihliadal ani na to, ako sa k uvedeným skutočnostiam vyjadrovala maloletá v roku 2014 - 2015. Uvedomuje si, čo znamená zákaz styku rodiča s maloletým dieťaťom, avšak súd ho má aplikovať, keď zistí, že pôsobenie jedného rodiča spôsobuje maloletému dieťaťu závažnú a neodstrániteľnú ujmu, a preto nie je v jeho záujme sa s takým rodičom stykať. Namietala rozsah styku, ktorý súd určil bez rešpektu maloletej a jej schopnostiam vytvoriť si pod vplyvom minulých zážitkov opätovný vzťah k otcovi a tiež bez toho, ako maloletá otca vníma, že pre ňu predstavuje v jej očiach nebezpečenstvo. Úprava styku môže pre maloletú predstavovať nepríjemnú záťaž, čo sa môže prejaviť aj na jej školských výsledkoch, keďže aj takto rozsiahly styk môže sťažiť školskú prípravu na ďalší deň. Zásadná je skutočnosť, že rozsudok v časti styku maloletej s otcom je nevykonateľný, keďže matka sa listami obrátila na krízové stredisko, ktoré jej v oboch prípadoch nevedelo poskytnúť bližšie informácie o tom, kde by sa mal asistovaný styk maloletej s otcom realizovať, krízové stredisko na takúto činnosť nemá akreditáciu. V odvolaní namietala aj výšku vyživovacej povinnosti, ktorú súd určil. Nesprávne bola vyjadrená zásada úmernosti životnej úrovne rodičov, aby všetky potreby, ktoré dieťa má, boli zabezpečené výživným. Výška výživného nezohľadňuje možnosti a schopnosti otca, neberie v dostatočnej miere zreteľ na odôvodnené potreby maloletej. Podľa príjmu otca vo výške zistenej súdom výživné nevyjadruje úmernosť medzi životnou úrovňou maloletej a životnou úrovňou otca. Žiadala zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti tak, že zastupovať maloletú a spravovať jej majetok bude matka, otec je povinný prispievať na výživu maloletej sumou XX0 eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky, na čas po rozvode súd zakazuje otcovi styk s maloletou a návrh otca na zverenie maloletej zamietá, alebo aby odvolací súd zrušil vec a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. Kolízny opatrovník k odvolaniam rodičov uviedol, že v časti týkajúcej sa zverenia maloletej podal odvolanie otec, ktorý s maloletou nemal kontakt od roku 2013. Maloletá mala v tom čase viac ako 3 roky, v súčasnosti má 8 rokov. Je otáznave, ako si maloletá spomína na osobu otca, preto náhla zmena zverenia by nebola v jej záujme, keďže nemožno predpokladať, ako by vôbec po takej dobe na osobu otca reagovala. Sám otec uvedené uznal, napriek tomu popiera, že by sa matka vedela plnohodnotne o maloletú postarať. Matka v rámci celého konania sa opierala o to, že chce chrániť maloletú K.. Napriek tomu mnohé jej kroky nepotvrdzujú jej rétoriku. Koná tak, že vznikajú pochybnosti, či jej konanie je naozaj v záujme dieťaťa. Napriek tomu, že deklarovala silnú traumatizáciu dieťaťa, nezabezpečila dieťaťu riadnu terapeutickú starostlivosť. V rámci šetrenia celej veci konštatuje, že otec sa zúčastňuje každého znaleckého dokazovania, riadne spolupracoval s príslušnými orgánmi, matka napriek tomu, že bola oznamovateľkou trestného činu, nespôlpracovala s políciou počas celého vyšetrovania, ale len na začiatku. Je to práve matka, ktorá bránila prešetreniu veci tým, že s orgánmi nespôlpracovala. Rovnako nespôlpracovala ani so súdom už v konaní o ÚPP do rozvodu alebo v konaní o rozvod, tiež sa nedostavila na znalecké dokazovanie, nezabezpečila účasť svojej dcéry a nedala ani maloletej priestor,

aby slobodne vyjadrila svoj názor či už pred súdom alebo kolíznym opatrovníkom. Z takéhoto dôvodu ani súd ani kolízny opatrovník nemajú možnosť poznať názor maloletej. Vzhľadom na aktuálnu situáciu je najvhodnejšou formou zverenia zverenie matke aspoň do času, kým K. nenadviaže kontakt s otcom. Ak K. nadviaže kontakt s otcom, je tu priestor pre otvorenie otázky zmeny zverenia, nakoľko u matky sú viaceré pochybnosti o jej rodičovských zručnostiach aj záujme konať pre blaho svojej dcéry, preto sa prikláňa k názoru súdu, ktorý bol podrobne rozpísaný v odôvodnení rozsudku. Čo sa týka úpravy výživného, stotožňuje sa s rozhodnutím súdu, danú výšku považuje za primeranú s ohľadom na náklady, vek maloletej a príjem rodičov. Čo sa týka styku, platí situácia, ktorú aj súdu oznamovali 29.05.2018, že krízové stredisko K. v rámci styku už nemôže a nebude poskytovať súčinnosť, a preto namiesto tohto subjektu navrhujú akreditovaný subjekt M. n.o. O. I., G., ktorý takéto opatrenie pre klientov aktuálne poskytuje, a preto by bolo možné rodinu maloletej do tohto programu zaradiť. Túto možnosť ponúkli aj matke prostredníctvom právneho zástupcu, avšak odpoveď nedostali, preto matku kontaktovali aj písomne, dobrovoľne však o riešenie situácie nepožiadala. Zmluva s týmto subjektom je však platná len do 30.11.2018.

12. K odvolaniu rodičov sa vyjadrila aj Okresná prokuratúra Bratislava II, ktorá uviedla, že v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie jasne zdôvodnil, z akých skutočností vychádzal a na základe akých dôkazov rozhodol v najlepšom záujme maloletej, či už v otázke zverenia, frekvencie styku s otcom alebo výšky výživného. Účelová argumentácia proti otcovi maloletej obsiahnutá v odvolaní matky je iba vyvrcholením jej snahy o bránenie styku otca s maloletou. Majú za to, že súd sa precízne zaoberal každou skutočnosťou a každou oprávnenou námietkou, ktorá bola v priebehu konania vznesená, o čom svedčí aj kvantita spisového materiálu. Pokiaľ ide o odvolanie otca, ktorý sa domáha zverenia maloletej do jeho starostlivosti, súd prvej inštancie prihliadol na najlepší záujem maloletej, jej citové väzby k matke, na oprávnené potreby maloletej, schopnosti, možnosti a majetkové pomery obidvoch rodičov. V súčasnosti považuje za najdôležitejšie, aby konečne po rokoch došlo k reálnemu stretávaniu otca s maloletou, aby mali šancu začať si budovať vzťah otca a dcéry, ktorý bol nenapraviteľne narušený. Maloletá k svojmu riadnemu vývinu potrebuje starostlivosť obidvoch rodičov a napadnutý rozsudok odzrkadľuje najlepší záujem maloletej K.y. Výška výživného určená súdom, aj forma a intenzita styku s maloletou je v napadnutom rozsudku dostatočne odôvodnená. Pokiaľ ide o miesto stretávania sa otca s maloletou, ak krízové stredisko K. nie je schopné poskytnúť svoje priestory a sociálne služby na asistovaný styk s maloletou, ktorá skutočnosť je známa prokuratúre z rozhodnutia súdu prvej inštancie č. k. 28P/194/2013 - 1849 z 21.02.2018, navrhuje, aby počas prvých štyroch mesiacov po právoplatnosti rozsudku prebiehal styk s maloletou za asistencie odborného pracovníka zariadenia, ktoré určí príslušný úrad práce, sociálnych vecí a rodiny. S rozhodnutím súdu prvej inštancie sa stotožňuje, má za to, že rodičia maloletej neuviedli v odvolaní žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé zvrátiť rozhodnutie súdu prvej inštancie. Z uvedených dôvodov navrhuje potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako správny a vo výroku 5, aby odvolací súd zmenil miesto stretávania sa otca s maloletou na obdobie prvých štyroch mesiacov po právoplatnosti rozsudku.

13. V ďalších vyjadreniach rodičia zotrvali na svojich prednesoch a žiadali vyhovieť svojim odvolaniam.

14. Odvolací súd preskúmal vec v napadnutej časti podľa § 65, § 66 CMP, kedy nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, § 385 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP s verejným vyhlásením rozhodnutia podľa § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné len v časti úpravy styku. Vo zvyšnej časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie správne - v časti zverenia maloletej, zastupovania správy majetku maloletej, v časti úpravy výživného na maloletú.

15. V uvedených častiach súd prvej inštancie vykonal potrebné dokazovanie, vyvodil z nej aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj riadne zdôvodnil a v odvolaní neboli uvedené žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali za následok zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie.

16. V odvolacom konaní ide o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej K. J. , nar. XX.XX.XXXX, účastníci budú označovaní ako otec, matka, maloleté dieťa a kolízny opatrovník.

17. V časti zverenia maloletej do osobnej starostlivosti matky odvolací súd poukazuje na správne závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožňuje podľa § 387 ods. 2 CSP. Odvolací súd poukazuje aj na závery a vyjadrenie kolízneho opatrovníka k vyjadreniu otca, s ktorými sa stotožňuje aj odvolací súd. Z obsahu spisu vyplýva, že maloletá od svojich troch rokov nebola v kontakte s otcom a náhla zmena

zverenia by nebola v jej záujme, pretože nemožno predpokladať, ako by na osobu otca reagovala. Za uvedenej situácie je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné stabilizovať pomery maloletej K., pričom zdĺhavé súdne konanie a napätie medzi rodičmi nie je v jej záujme. Napriek skutočnostiam, ktoré boli zistené na strane matky, nemožno konštatovať, že matka riadne nezabezpečuje starostlivosť o maloletú a v tomto smere jej nemožno vytýkať také skutočnosti, ktoré by svedčili v prospech zverenia maloletej otcovi. V tejto časti nebolo možné vyhovieť odvolaniu otca maloletej, zverenie maloletej za súčasnej situácie by nebolo v jej záujme. Odvolací súd konštatuje, že vnímaví rodičia svoju vzájomnú nevraživosť by mali potlačiť a na piedestál postaviť záujmy a potreby maloletej, neznevažovať jeden druhého, pričom v tomto im nepomôže žiadne súdne, ani iné rozhodnutie, ale je to predovšetkým na sebareflexii oboch rodičov. Pre maloletú je v súčasnosti potrebná stabilita pomerov a upokojenie celej situácie, pričom odvolací súd apeluje najmä na matku maloletej, aby vyhľadala odbornú pomoc a dodržiavala pokyny psychológov pracujúcich s maloletými deťmi a potrebné odporúčania, pretože ak nezmení svoje výchovné postupy, nebude existovať také súdne rozhodnutie, ktoré maloletej zabezpečí pocit bezpečia a dôvery vo vlastných rodičov a bude schopné vrátiť ju do prežívania šťastného detstva. Odvolací súd zdôrazňuje, že iba rodičia majú priamy vplyv na maloleté deti a sú priamo a bez akýchkoľvek pochybností zodpovední za ich psychický a fyzický vývoj a tejto svojej zodpovednosti sa nemôžu zbaviť a nemôžu ju prenášať na súdy, ich rozhodnutia, alebo iné štátne orgány. Rodičia sú povinní v záujme maloletých detí dospieť ku korektnej komunikácii, prijať zodpovednosť a o starostlivosti o maloleté dieťa sa dohodnúť. Iba dohody rodičov môžu zmierniť negatívny dopad na prežívanie maloletých detí, spôsobený rozchodom rodičov, pretrvávajúcim súdnym, rodičovským konfliktom a súdnymi konaniami. Za situácie, aká nastala nech už ju spôsobil ktokoľvek je pre maloletú a v záujme maloletej jediné možné zverenie maloletej do osobnej starostlivosti matky. V tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie správne.

18. Správne rozhodol súd prvej inštancie aj v časti zastupovania a spravovania majetku maloletej.

19. Rodičovské práva a povinnosti upravuje § 28 Zákona o rodine, je to súhrn práv a povinností, ktoré patria rodičom vo vzťahu k ich maloletému dieťaťu. patrí medzi ne právo a povinnosť dieťa vychovávať, spravovať jeho majetok, zastupovať ho. Len výnimočne môže nastať situácia, ktorou dôjde k prelomeniu zásady, že rodičovské práva a povinnosti patria obojmu rodičom súčasne a takáto situácia nastáva, ak jeden z rodičov nežije, nie je známy, nemá spôsobilosť na právne úkony v plnom rozsahu, bol pozbavený výkonu rodičovských práv a povinností, bol pozastavený výkon rodičovských práv a povinností, alebo jeden z rodičov bol obmedzený vo výkone rodičovských práv a povinností. V takýchto prípadoch je na výkon rodičovských práv a povinností oprávnený a povinný len druhý rodič sám. Uvedené skutočnosti, ktoré stanovuje zákon, v konaní zistené neboli, preto v tejto časti nebolo možné vyhovieť odvolaniu matky maloletej a rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tejto časti správne.

20. Správne rozhodol súd prvej inštancie aj o výživnom, určenom na maloletú K., výška výživného bola určená v súlade s vyššie citovanými príslušnými ustanoveniami zákona, v súlade s odôvodnenými potrebami maloletej a možnosťami a schopnosťami otca, pričom aj v tejto časti odvolací súd poukazuje na správne dôvody súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožňuje. Súd prvej inštancie náležite vyhodnotil odôvodnené potreby maloletej, vyhodnotil, ktoré výdavky považoval za odôvodnené a ktoré nie. Správne ustálil aj výšku odôvodnených potrieb maloletej, konštatoval, že vyživovaciu povinnosť má aj matka, pričom vyhodnotil aj zohľadnenie miery osobnej starostlivosti matky o maloletú. Odvolací súd aj v tejto časti poukazuje na správne dôvody súdu prvej inštancie, s ktorými sa podľa § 387 ods. 2 CSP stotožňuje.

21. Správne rozhodol súd prvej inštancie aj pokiaľ ide zamietnutie návrhu na zákaz styku otca s maloletou. V uvedenej veci je potrebné konštatovať a súhlasiť so záverom Okresnej prokuratúry Bratislava II, že po rokoch je potrebné a dôležité, aby došlo k reálnemu stretávaniu sa otca s maloletou, aby mali šancu začať si budovať vzťah otca a dcéry, ktorý bol nenapraviteľne narušený. Námiety, ktoré matka uviedla v odvolaní vyhodnotil odvolací súd ako právne irelevantné, keď sa odvolací súd stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa zastaveného trestného stíhania voči otcovi. Matka ani neumožnila a nedala priestor, aby ňou tvrdené skutočnosti boli relevantne overené, keď sa odmietla zúčastniť znaleckého dokazovania, odmietla dať maloletej priestor na vyjadrenie svojho názoru, čo maloletej zákon umožňuje. Súd prvej inštancie preto mohol vychádzať len zo skutočností, ktoré zistil vykonaným dokazovaním a jeho závery považuje odvolací súd za správne. Základným právom každého maloletého dieťaťa je právo na pravidelný kontakt s obidvomi rodičmi, ku zakazu styku môže súd pristúpiť len vtedy, ak to vyžaduje záujem dieťaťa, aby bolo dočasné stretávanie s jedným z rodičov obmedzené, alebo úplne zakázané. Ide o výnimočné riešenia a vážny zásah do výkonu

rodičovských práv a povinností, ktorý môže byť odôvodnený len okolnosťami na strane dieťaťa. Konaním matky však uvedené okolnosti nebolo možné zistiť, keď nebolo možné zisťovať názor maloletého dieťaťa, či už kolíznym opatrovníkom, znalcom, alebo aj súdom. Zákon pri zákaze styku má namysli len dočasné obmedzenie styku rodiča s dieťaťom, pričom z uvedeného vždy vyplýva požiadavka - vytváranie predpokladov pre to, aby takýto kontakt mohol byť perspektívne obnovený. Zákon preto predpokladá len dočasné obmedzenie - zákaz styku rodiča s maloletým dieťaťom, pričom je daná požiadavka pozitívneho záväzku a to vytváranie predpokladov pre obnovenie kontaktu rodiča s dieťaťom. V konaní, tak ako konštatuje súd prvej inštancie neboli zistené skutočnosti, pre ktoré by bolo potrebné zakázať styk otca s maloletou, pričom odvolací súd poukazuje na stanovisko kolízneho opatrovníka, z ktorého vyplýva, že maloletá v súčasnosti ani v kontakte od svojich troch rokov s otcom nie je. Súd prvej inštancie uvedené skutočnosti správne vyhodnotil a rozhodnutie súdu prvej inštancie je v uvedenej časti správne. V konaní neboli zistené tak závažné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zákaz styku otca s maloletou a je potrebné, najmä zo strany matky ako dominantného rodiča, urobiť všetko preto, aby bol tento kontakt s maloletou obnovený, pričom je potrebné využiť predovšetkým odborné poradenstvo. Zákaz styku nemožno vysloviť v prípade, ak uvádzané dôvody vyplývajú zo vzťahu medzi rodičmi, čo v danom konaní bolo preukázané. Akékoľvek výhrady jedného rodiča, voči druhému rodičovi, ktoré sa týkajú jeho postoja ako partnera, nemôžu byť dôvodom na zákaz styku s dieťaťom. Takisto nemôže byť dôvodom na obmedzenie, alebo zákaz styku nechuť dieťaťa najmä vtedy, ak indicie smerujú k zámernému pôsobeniu preferenčného rodiča s cieľom vyvolať takéto správanie dieťaťa. Súd prvej inštancie tu vychádzal z vykonaného dokazovania, pričom odvolací súd opätovne opakuje, že samotná matka znemožnila svojim postojom vykonanie dokazovania, ktoré by zistilo skutočné dôvody pre oprávnenosť zákazu styku.

22. Odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 CSP v časti zverenia maloletej, výživného a zamietnutého návrhu na zákaz styku ako správne.

23. V časti úpravy styku, odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP a podľa ustanovenia § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

24. Súd prvej inštancie postupoval správne, ak mal snahu upraviť styk otca s maloletou na čas po rozvoде, keďže v tomto smere medzi rodičmi je absolútny nesúlad a dohoda medzi nimi nie je možná. Správne postupoval súd prvej inštancie, ak mal úmysel upraviť styk v zariadení, ktoré by pracovalo či už s rodičmi, ako aj s maloletou, v záujme obnovenia kontaktu otca s maloletou. Nesprávne však postupoval súd prvej inštancie, ak určil na realizáciu tohto styku stredisko, ktoré takúto činnosť nevykonáva. Je preto potrebné, aby súd prvej inštancie opätovne určil inštitúciu na realizáciu asistovaného styku, ktorý je potrebný pre obnovenie kontaktu otca s maloletou a následne upravil styk a stanovil podmienky, za akých sa bude realizovať. Odvolací súd považuje aj za nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak upravoval styk v časových úsekoch. Vzťahy medzi rodičmi, maloletou a otcom sú tak závažne narušené, že zo stanovenia rozsahu styku na 4 mesiace nemožno vyvodit', či táto odborná spolupráca bude úspešná, alebo nie a za danej situácie a vzťahoch, ktoré medzi účastníkmi vládnu, nie je možné konštatovať, že takáto úprava styku je v prospech maloletej. Podľa názoru odvolacieho súdu je najprv potrebné realizovať stretávanie sa otca s maloletou za odbornej pomoci, ktorú je povinná matka akceptovať a spolupracovať pri takejto realizácii styku. Až po vyhodnotení realizácie styku za odbornej pomoci bude možné posúdiť vhodnosť ďalšej úpravy styku otca s maloletou.

25. Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, uplatnené najmä zo strany matky maloletej, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie a svoje závery aj náležite zdôvodnil aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd prvej inštancie dodržal riadny procesný postup, smerujúci k rozhodnutiu vo veci samej, pričom neboli zistené žiadne porušenia znemožňujúce strane sporu realizáciu procesných opatrení a žiadne skutočnosti mariace možnosti aktívnej účasti osôb zúčastnených na konaní. Otázka záujmu maloletého dieťaťa je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami, relevantnými v iných veciach. Otázka najlepšieho záujmu dieťaťa je vždy výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov, súd viedli k prijatiu toho, ktorého rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené môže súd prijať celkom jedinečné a konkrétne závery, ktoré sú vhodné pre ten, ktorý prípad a dosiahnuť tak v súdnom konaní, vo veciach starostlivosti o maloletých, sledovaný cieľ - najlepší záujem maloletého dieťaťa. Preto ani nemôže existovať ustálená rozhodovacia

prax súdov, keďže na každý prípad je potrebné pozeráť individuálne pre daný prípad a toto nemôže byť pravidlo pre iné prípady, aj keby formálne vykazovali rovnaké skutkové okolnosti.

26. Zároveň odvolací súd konštatuje, že podľa konštantnej súdnej judikatúry, súd nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia dať odpovede na úplne všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Súd teda svoje rozhodnutie založil na vyššie uvedených relevantných skutočnostiach a nebolo potrebné vyjadrovať sa ku všetkým početným, ale vo vzťahu k predmetnému rozhodnutiu aj nepodstatným pripomienkam, námietkam a tvrdeniam vznášaným v priebehu konania jeho účastníkmi.

27. V novom rozhodnutí vo veci súd prvej inštancie rozhodne podľa § 396 ods. 3 CSP aj o trovách celého konania, z uvedeného dôvodu sa odvolací súd nezaoberal námietkami otca, ktoré sa týkali priznania trov konania.

28. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednomyseľne, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).